

Kanin vill sova nu

Novell

Simon K. Jensen

Kanin vill sova nu

Jag såg henne för första gången ungefär ett år efter att jag hade flyttat till den vackra hamnstad i vilken detta minne utspelar sig. Det var en tid full av fest, inte bara för att mitt umgänge bestod av unga studerande på ett universitet som trots sin mediokritet var rikt och väl integrerat i det moderna demokratiska utelivet, utan även för att min ungdom utspelade sig i en av den sortens mellanperioder då det alltid har njutits mycket, historiskt sett. Sextiotalets fyrverkeri och sjuttiotalets upprorskalas var slut, och bakfyllans deprimerande städning (alltså åttioalet) var överstökad. Samhället var moraliskt rent och folk var lugna. De politiska aktivisterna hade bildat familj och börjat uppskatta sina villor och sina heltidsjobb samtidigt som de gamla reaktionära krafterna höll på att dö av ålderdom. Livet var monotont, men stabilt och problemfritt. Folk frossade i lätthet.

Det fanns gott om ställen som både spelade bra musik och hade öppet ofta och länge, så jag var ute på stan nästan varje kväll, iförd halvtrasiga kläder och en rolig frisyra. De få pengar jag hade spenderades på öl, vin och cigaretter, och även om staden är relativt stor träffade jag snart de flesta andra festglada nattugglorna. Några var intressanta, men långt de flesta tråkade ut mig. När de blev fulla var de euforiskt pratsamma, klängiga och nästan hysteriskt glada. När de var nyktra var de självpåkande, neurotiskt hämmade och sorgsna på det sätt som medföljer överdriven målmedvetenhet.

En av dessa kvällar såg jag henne, två bänkar bort, med ena örat hängandes slappt och tassarna tätt mot varandra. Ett kort ögonblick mötte jag hennes blick och ögonen uttryckte varken sorg eller glädje. Det var ungefär midnatt och relativt kallt och jag hade köpt en korg som jag tänkte äta fort innan jag begav mig vidare. En ung man satte sig bredvid mig och jag fattade snabbt att det inte var mig han var intresserad av. Jag lät blicken svepa runt och såg allt fler män fångas in av varelsens närvaro, det unga ansiktet, eller kanske av svansen, och detta resulterade i att även jag satt kvar efter att sista korvbiten hade svalts. Bara för att se vad som hände.

Detta utspelade sig innan internet slog igenom och innan det globala informationsflödet gjorde vanliga människor medvetna om de många udda fenomen som existerar. Ingen hade ännu hört om vare sig *furries* eller andra fetischistiska subkulturer, så att se en kanin sitta för sig själv väckte stor uppmärksamhet.

Efter några minuter hade folk börjat samlas och hon reste sig och gick. Hennes gång var svängande, nästan hoppande, och dräkten satt på ett sätt som gjorde det tydligt att dess bärare hade en kvinnas kropp. Ett tiotal män stod lamslagna och tittade efter henne. "Jäklar", sade en finnick tonåring till sin kompis. Även jag kände

en sorts attraktion, och jag antog till att börja med att det berodde på att hon var en intressant och spännande person. Senare samma natt insåg jag att hon hade väckt en annan sorts begär inom mig.

Vintern kom och det dröjde ända fram till slutet av våren innan jag mötte henne igen. Denna gång var det mitt på dagen i en butik. Hon stod vid grönsaksdisken och tittade på morötter. Dräkten såg mer smutsig ut än vad jag mindes. Framtassarna var bruna och lite jord hade fastnat på ena sidan. Pälsen var tovig som om hon hade sovit utomhus eller blivit blöt av regn och torkat i blåsväder.

Jag hade skolkat från en förmiddagsföreläsning och hade inte heller någon större lust att gå på det seminarium som skulle börja en timme senare. Det är en vanlig känsla som de flesta studerande känner till. Ibland måste man ut, bort från läsesalar och bibliotek, ut i livet.

Min cykel var min räddning. Det fanns inga kvarter i staden som jag inte vid något tillfälle hade cyklat runt i. Den här förmiddagen hade jag sett en roddbåt som var nära att kantra och en ambulans som hämtade en psykiskt sjuk kvinna, minnesbilder som gjorde mitt liv som student uthärdligt. Sedan blev jag törstig och stannade vid varuhuset för att slippa betala fem kronor extra för en flaska vatten från en kiosk. Sådan var min ekonomiska situation i många år.

Hon tog endast en morot i taget, tittade noggrant på den och lade den sedan i sin korg.

Mitt emot morötterna fanns äpplen. Jag ställde mig där och låtsades leta efter det största. Hon tittade upp, och även om nosen täckte en del av ansiktet såg jag att hon gäspade samtidigt som hon ett kort ögonblick betraktade mig. Sedan sänkte hon åter blicken och verkade koncentrera sig på grönsakerna.

– Det är viktigt för en kanin att få tag på bra morötter.

Så snart jag hade uttalat orden blev jag osäker. Det var en meningslös sak att säga, men jag ville inleda en sorts konversation om det var möjligt. Hon lyfte huvudet igen och tittade på mig, uppifrån och ner, som om hon ville avgöra om jag var vän eller fiende.

– Ja.

Det var det enda hon yttrade innan hon lade en sista morot i sin korg, vände sig och gick. Jag tittade efter henne och min blick drogs till svansen. Det var omöjligt att inte stirra. Sedan var hon borta. Kvar stod jag med ett oönskat äpple och en nyfikenhet som var större än någonsin tidigare.

Det gick mer än ett år innan jag träffade henne för tredje gången. Jag minns att det var en varm sensommar och i en av stadens parker var det fest. Min cykel stod parkerad vid ingången. Den var låst, jag hade mina nycklar och jag hade för en gångs skull pengar i plånboken. Det var skymning. På scenen var det liv. Musiken var hög och ett hundratal människor dansade. Jag hade två flaskor rött vin i min ryggfåsing. Allt var bra.

En stund senare träffade jag några vänner och efter ett par timmar var vi berusade och satt och tittade på gräsmattans rörelse. Musiken var svängig och ljuset från scenen skapade silhuetter av de dansande som osade av ungdomlig livsglädje.

– Har ni sett att kaninen är här? Hon är så jäkla *mystisk*.

Det var en av mina vänner som pratade, samtidigt som hon pekade i riktning av strålkastarna. Jag såg en dansande kanin och blev plötsligt väldigt upprymd.

– Känner du henne? Vet du vem hon är?

– Nej. Jag tror *ingen* vet vem hon är. Men hon dyker upp ibland när det är ... typ fest eller konsert ... alltid utomhus. Hon dansar helt vilt i flera timmar, sedan drar hon. Fuck, det måste vara svettigt i den dräkten. Och hon verkar aldrig ta av sig den.

– Men har du pratat med henne?

– Nej, inte jag. En kompis försökte prata med henne ... hon tittade bara konstigt på honom och sprang därifrån. Men det kan lika gärna vara för att han är så otroligt dum i huvudet, inte vet jag.

Hon skrattade och drack lite mer vin. Jag började resa mig.

– Ska vi dansa lite?

Min grupp tittade på mig och åstadkom ett kollektivt leende. Jag var inte känt för att vara en ivrig dansare på den tiden, men när jag var full hände det ibland att jag kastade mig ut på golvet och släppte loss.

Ingen ville med så jag hoppade iväg ensam och styrde rakt mot kaninen. När jag började närma mig såg jag att många som var mer nyktra än jag hade fått samma idé. Hon var omringad av vältränade ungdomar, nakna överkroppar och flirtiga rörelser. Alla ville ha kontakt med henne, men hon dansade uteslutande med sig själv. Dräkten såg skinande ren ut och hon verkade lycklig, harmonisk på något sätt. Jag var kvar i ungefär en kvart innan jag gav upp och stönande återvände till mitt sällskap.

De efterföljande veckorna återkom jag ofta till den kvällen i mina tankar. Det fascinerade mig att kaninen verkade vara så likgiltig inför personerna i sin närhet.

Jag frågade alla jag kände om de visste vem hon var. De flesta hade sett henne och visste hur hon såg ut, men ingen hade några detaljer.

En tisdagsnatt var jag på väg hem. Någon idiot hade skurit upp både däck och slang på mitt framhjul så jag fick leda cykeln. Men jag är tacksam att det blev så, annars hade jag förmodligen inte sett henne.

På hemvägen passerade jag alltid ett litet torg. I vanliga fall gick det snabbast att cykla runt eftersom kullerstenarna bromsade farten. Men nu var jag till fots och sköt därför genväg. Mitt på torget stod en uråldrig ek, och där satt hon, lutad mot stammen med huvudet nedböjt som om hon sov. Jag stannade, förbryllad.

– Mår du bra?

– Nej.

Hon rörde sig inte. Jag lämnade cykeln och gick fram mot henne.

– Behöver du hjälp? Vad är det som är fel?

– Kanin kan inte hoppa. Kanin är jättefull.

Jag ställde mig mittemot henne. Hon lyfte huvudet och jag såg att hennes blick var ofokuserad.

– Mitt ena hjul är sönder, men bakhjulet har luft. Om du inte kan gå kan du sitta på pakethållaren. Då kan jag skjutsa dig, tror jag. Är det långt till ditt hem?

– Långt. Alldeles för långt.

– Jag bor nära. Du får gärna hänga med hem och krascha hos mig. Så kan du ta dig hem imorgon när du mår bättre.

Hennes ögon smalnade och pannan rynkades medan hon granskade mig en kort stund.

– Du verkar snäll. Kanin kommer ihåg dig.

Hon sträckte ut ena armen och jag drog upp henne. Benen var ostadiga och vi krånglade med att försöka sätta henne på cykeln. Till slut gav jag upp och fick henne att böja sig över sadeln, hålla fast i ramen och gå halvt sidlänges med stöd av cykeln vilken jag med svetten rinnandes lyckades leda.

Efter drygt tjugo minuter hade vi förflyttat oss de sista trehundra meter hem till mitt studentrum. Ett par gånger var vi nära att välta. Kaninen var tyst hela vägen, kanske sov hon medan hon gick. När vi kom in satte jag henne på en stol och gav henne ett glas vatten. Hon drack det och verkade bli aningen piggare. Efter en stund

frågade hon efter toaletten och jag ledde henne dit. Sedan stod jag utanför dörren och väntade, så jag skulle höra ifall hon ramlade eller spydde.

Hon tog otroligt lång tid på sig, men till sist kom hon ut. Vi gick tillbaka till mitt rum där hon lade sig på min säng. Mitt hjärta bultade. Även om omständigheterna var helt fel så var det ett faktum att kaninen låg i min säng.

– Ska du inte ta av dräkten?

– Nej. Kanin fryser utan päls.

Jag hämtade en extra filt och gav henne mitt duntäcke. Sedan knuffade jag henne försiktigt åt sidan för att få plats till mig själv bredvid. Därefter gick jag i väg till badrummet. När jag kom tillbaka låg hon i samma position. Jag lade mig tätt intill henne och placerade min högre hand på hennes rygg. Hennes långa öron vibrerade lite.

– Kanin vill sova nu.

Vi somnade. När jag vaknade var hon borta, och jag såg henne aldrig igen.

Detta är novell nummer **2** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Ung_alskar_gammal.pdf

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

